

ΕΙΜΑΙ Ο ΘΑΛΑΜΠΟΥΛΟΣ ΣΟΥ ΑΛΗΣ, Ο ΔΙΑΚΕΚΑΛΟΣ ΣΟΥ ΣΑΔΙΚ, Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΣΟΥ ΑΒΕΧΑΝΑΗ, Ο ΧΑΛΑΡΟΣ ΣΟΥ ΝΙΚΟΛΑΙ, Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ ΣΟΥ ΝΙΚΟΛΗΣ, Η ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΜΕΛΙΑ.

ΑΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΛΙΑΣ

[Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 175]

ΑΛΛΑ πόσοι άνθρωποι μαγαλιέτρας από τον Νουρή Μπέη απέχονται όμοιος! Πολλοί φαντάζονται ότι άλλοι φταίνουν δια τα δυστυχήματα των δια τα όποια κτηλούν δι' εβιο. Ο Νουρή Μπέης ακούσας τον κτύπον της θύρας έκεπάσθη με το μετξιωτόν του έβράβλιωκα και προσεποιήθη ότι και μάται βαθέως. Επροβέτο μήπως ό πλοίαρχος του έμπορικου πλοίου το όποιον έπήγαμεν εις τας Ινδίας, ή τουλάχιστον ό αρχηγός των δερβίτηδων έλθη και τον παραλάβη.

Έκτύπησαν δέ και άλλην μίαν φοράν, και έπειτα μία γλυκεία φωνή, την όποιαν ο Νουρής έγνώρισεν ότι ήτο της αδελφής του, τον έβράβλιε διοφοράς.

— Έμβα, Μέλια! είπεν ο Νουρής λαθίων κάπως θάρρος.

Η μικρά κόρη έμυθκε με το νέον της ένδμα, το όποιον της έδιδε κολλο παραξενον ένωτερικόν, και έχαιρέτισε κύφασα έως εις το έδαφος.

— Μάταλλαχ! τί παράξενα φορέματα είνε αυτά, αδελφούλα μου; ήρώτησεν ο Νουρή; με άπορίαν φορείς σαρκί μολλά, φόρεμα κουρεύς, φαρδύ πανταλόγ; ως του κηπουρού, και τί τα τεινό ύρος έχεις! Μήπως έβθάλαμεν εις τας άποκρίω των Χριστιανών και άλλόζεις το γένος σου και το έξωτερικόν σου;

Ο Νουρή Μπέη, είπε με σβιχρότητα ή Μέλια Χανόμ χωρίς ν' αλλάξη τον κάπιόνον τρόπον της, δεν είμαι χριστιανός μετελρισμένος, αλλά ό θαλαμηπόλος σου Άλης, ό διδάσκαλος του Σαδίκ, ό κουρεύς σου Αβχενδή και ό κηπουρός σου Νικολάης. Επειδή σκεπώ να έκτελώ δια σε όλαν άυτών την έργασίαν, θά'νομιζώμαι κατά σείραν με όποιον θίωμα από τα τέσσαρα θελήρης!

— Τι λέγεις, Μέλια; Δέν θά με στείλουν πλέον εις τας Ινδίας, ούτε εις τον Τεινέ του Σκοβταρι; είπε με χαράν ο Νουρής, έπήδησε δέ έπάνω εις το κρεβάτι και έκαιε μίαν τούμπαν από την χαράν του, κρηγυδών τραλαρά, τραλαρά, τραλαρά!

— Αυτό είναι εις το χέρι σου, Νουρή Μπέη, εξηκολούθησ με σοβαρόν κάλιόν τρόπον ή μικρά κόρη, άν εγώ ό Άλη-Μεγμέτ Νικολά-Κωστής είμπορώ ν' άντοκατατήσω τας σκλάβας αι έποιαι σε παρήτησαν όλαν τον μελλάν ό όποιος σε έχκαταλείπει, οι γονείς μας θά σύγκατατεθούν να μείνης έδω. Άστο, καλέ μου φίλε, άργησε να σ' ένδύση ό νέος σου θαλαμηπόλος Άλης, είδεμ ή...

— Είδεμ ή; — Ύστερα από όλτώ ήμέρας θά σε παραιτήσω και εγώ ή ίδιζ ως παιδί με κκλήν καρδίαν. — Ο Νουρή Μπέης έκυψε την κεφαλήν του προς

τά εμπρός, έπειτα δὲ μινᾶν τοὺς δύο τοῦ γυμνοῦ ἀδάς· οἱ ὅποιοι ἐκρέμαντο ἀπὸ τὸ κρεβάτιον αὐτοῦ.

— Ἐνδυσέ με, Ἀλῆ! εἶπε.

Ἡ Μέλια ἤπλωσε τὰ περιπόδια εἰς τὸν δῆθεν κούριον τῆς, ἀφ' αὐτοῦ ἐχαίρεινται, τὸ ὅποιον ἔκαμε τὸν Νουρῆν ἡ γελᾶση.

— Ἡ ἀλήθεια ὁμῶς εἶνε ὅτι πολὺ παράξενον εἶνε νὰ ἔχη κανεὶς τόσο καλὸν ὑπηρετήν ὅπως εἶνα, εἰπε ὁ Νουρῆς δένων τὰ κορδόνια τῶν υποδημάτων του· ἐγὼ πάντοτε τὸ ἔλεγα ὅτι ἐναὶ μικρὸς ὑπηρετῆς θὰ κέρη καλλίτερη δουλειὰ ἀπὸ τῶσους δὲ κούτους... σκλάβους.

— Ὁ καλλίτερος ὑπηρετῆς ἀπὸ ἔλους, πιστεῦσέ με, Νουρῆ, εἶνε ὁ ἴδιος ἐαυτὸς μᾶς· ὅτι κέρνει κανεὶς μὲ τὰ ἴδια τοῦ χέρια εἶνε καλὰ κερμωμένον· ἴδὲ πόσον γρήγορα ἔβαλες τὸ πανταλόν σου καὶ τὰ φορέματά σου· τώρα πλῆσσο μὲ αὐτὸ τὸ κρού γερὸ δὲ! τί καλὰ, ἔγειναι ἀπρὸς παν τὸ χιόνι καὶ καθαρός, πετὰ δὲν ἔχεις πλῆθὴ τόσο γρήγορα· τώρα μόνον ὁ κουρεὺς λείπει διὰ νὰ σε κτερίσῃ στάσου νὰ τὸν φωνάξω ἀμέσως.

Μετὰ δύο λεπτά ἐκτύπησαν πάλιν τὴν θύραν.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Νουρῆ Μπέης.

Ἡ Μέλια μὲ ὑψηλὸν φέσιον, ἐξωμάνικη, καὶ κρατοῦσα μικρὰν λεκάνην εἰς τὴν μίαν χεῖρά τῆς καὶ σάκκον εἰς τὴν ἄλλην, ἐμῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἄ! σὺ εἶσαι, Μαστρονικόλη, εἶπεν ὁ Νουρῆ Μπέης χαιρετῶν τὸν κουρέα μὲ προστατευτικὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, εἶσαι καλὰ;

— Καλὰ, ἐφένδη, ἀρκετὰ καλὰ.

Ὁ κερμὸς κουρεὺς ἔθικεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν πέταινόν του· σάκκον καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Νουρῆ Μπέην μὲ τὴν λεκάνην εἰς τὴν χεῖρα.

— Θέλεις νὰ σε ξυρίσω; εἶπε.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ μικρὸς Μπέης, ὁ ὅποιος εὐχαριστεῖτο νὰ μμηῖται τοὺς μεγάλους.

Ἡ Μέλια μὲ ὄλον τῆς τὸ σοβαρὸν, ἔκαμε ἀφρὸν μὲ τὸ σαπῶνον εἰς τὴν λεκάνην, ἐξέβαλε ἀπὸ τὸν σάκκον τῆς τὰ ξυράφια, τὰ ἀκνίσει μὲ ὑπομονὴν ἐπάνω εἰς δερματικὴν ζώνην, ἔπειτα παρετήρησε τὸ πηγούνι τοῦ Νουρῆ Μπέης, καὶ ἀκουμῆσασα τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὴν μέσσην τῆς ἐπερίμενε.

Ὁ Νουρῆ Μπέης μὴ καταλαβάνων τίποτε ἀπ' αὐτὴν τὴν παντομίμην, ἐπερίμενε καὶ αὐτός.

— Θέλεις νὰ σε κτερίσω προητέρα; εἶπεν ὁ κουρεὺς Νικολῆς ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά.

— Ὅπως θέλεις; ἀλλὰ πρόσχε μόνον ἔχω πολὺν νελεικατὸ κεφάλι.

— Ὁ! μὴ σε νοιάξῃ ἐγὼ ξυρῶ καὶ κτερίζω τὰ πλέον ἐμπερδευμένα μαλλιά καὶ ταῖς πλέον ἀνυπότακταις περούκαις. Ἐγὼ κτερίζω τὸν Σουλτάνον.

— Ἀλλὰ ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔχει ξυρισμένο τὸ κεφάλι του!..

— Ναι, καλέ μου, ἔχει ξυρισμένα τὸ κεφάλι του· εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ κτερίξῃ κανεὶς τὰ ξυρισμένα κεφάλια καὶ ἀμποτε ὄλοι οἱ πολῖται νὰ ἐμμηῖνται τὸν Σουλτάνον... θέλεις νὰ σου τὰ κόψω σφάρικα καὶ μαλλιά σου; ἐξηκολούθησαν ὁ κουρεὺς μὲ ὑποχρεωτικὸν τρόπον δεικνύων εἰς τοὺς τρομαγμένους ὀφθαλμούς τοῦ Νουρῆ Μπέης ἐν ἀστραπερῶ καὶ μεγάλῳ φάλιδι.

— Ὁχι, ὄχι! καλλίτερα ἔχω νὰ μοῦ τα ξυριπλέξῃ!

— Ἄ! καλὰ! ἔλεγα πῶς δὲν ἠθέλες νὰ σοῦ τα ξυριπλέξω γιατί ἤκουσα καὶ λέγουν αἱ σκλάβοι (ἀλλὰ αἱ σκλάβοι ἔχουν πάντα κακὴν γλώσσαν) ὅτι δὲν ἠθέλες νὰ σε κτερίσουν; ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ψεῦδος! τὸ βλέπω, διότι ἀφίνεις καὶ σε κτερίζουν, καὶ ἰδοὺ μάλιστα σ' ἐτένισα εἰς τὴν ἐντέλειαν.

— Ἄ! καλὰ! ἔλεγα πῶς δὲν ἠθέλες νὰ σοῦ τα ξυριπλέξω γιατί ἤκουσα καὶ λέγουν αἱ σκλάβοι (ἀλλὰ αἱ σκλάβοι ἔχουν πάντα κακὴν γλώσσαν) ὅτι δὲν ἠθέλες νὰ σε κτερίσουν; ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ψεῦδος! τὸ βλέπω, διότι ἀφίνεις καὶ σε κτερίζουν, καὶ ἰδοὺ μάλιστα σ' ἐτένισα εἰς τὴν ἐντέλειαν.

— Ἄ! καλὰ! ἔλεγα πῶς δὲν ἠθέλες νὰ σοῦ τα ξυριπλέξω γιατί ἤκουσα καὶ λέγουν αἱ σκλάβοι (ἀλλὰ αἱ σκλάβοι ἔχουν πάντα κακὴν γλώσσαν) ὅτι δὲν ἠθέλες νὰ σε κτερίσουν; ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ψεῦδος! τὸ βλέπω, διότι ἀφίνεις καὶ σε κτερίζουν, καὶ ἰδοὺ μάλιστα σ' ἐτένισα εἰς τὴν ἐντέλειαν.

— Τί καλὸς μπαρμπέρης! ἐφώνησεν ὁ Νουρῆς κατευχαριστήμενος διότι ἐτένισθη τὸ στήθος γρήγορα· τώρα νὰ με ξυραφίσῃς.

Ὁ Νικολῆς ἐκύτταξε τὸ πηγούνι τοῦ μικροῦ του πελάτου, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐν ζευγαρίον ματαουάλια, τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν μύτην του, παρετήρησε καὶ πάλιν καὶ ἐπερίμενε.

Μετὰ πέντε λεπτά σιωπῆς, ὁ Νουρῆ Μπέης μὴ ἐννοῶν τί τρέχει, ἤρώτησε:

— Τί ἐπερίμενεις ἔτσι, κουρέα;

— Περίμενῶ νὰ φυτρώσουν τὰ γένεια σου, ἐφέντη μου.

— Τότε καλὰ θὰ κάμῃς νὰ φύγῃς, διότι θὰ σου εἶνε πολὺ νὰ περιμένῃς δέκα πέντε χρόνια! ἀπεκρίθη ὁ Νουρῆ Μπέης γελῶν.

Ὁ Νικολῆς ἔπηρε τὰ κουρευτικά του σκεῦη, ἐχαίρησε καὶ ἐξῆλθε.

Γ'

Ὁ Νουρῆ Μπέης μὲ τὸ στρατήγημα τῆς ἀδελφῆς του, εἶχε νικήσῃ τὴν πρῶτην δυσκολίαν τῆς ἡμέρας· εἶχε ἐδύθῃ ὁ ὑπηρετῆς του Ἀλῆς ἐμῆκε τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ἐχασμάτο τόσο πολὺ ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐβιδώσῃ τὰς σιαγόνας του.

— Πενῶ πολὺ, φίλε μου Ἀλῆ!

— Τὸ πρόγευμά σου σὲ περιμένει εἰς τὸ κίεσκι τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου· ἐνόμισα ὅτι μίαν τόσον ὥραιαν ἡμέραν θὰ ἐπροσιμῶσες νὰ πάρῃς τὸν καρὸ σου ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄνθη καὶ εἰς τὴν πρασινάδα, παρὰ εἰς τὸ κλεισμένον αὐτὸν δωμάτιον...

— Ἐχεις δίκαιον ὅπως πάντοτε, εἶπεν ὁ Νουρῆ Μπέης πιάσας μὲ προθυμίαν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν ἀδελφῆν του. Ἐλα μαζί μου, σὺ εἶσαι ὁ καλὸς μου ἀγγελος καὶ χωρὶς σὲ εἰμπορεῖ νὰ κάμω κανὲν σφάλμα πάλιν.

Ἡ Μέλια ἀκούμβησεν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ

Νουρῆ, καὶ οἱ δύο ἐπέρασαν, ὡς ἀγαπημένοι φίλοι· τοὺς μικροὺς διαδρόμους τοῦ κήπου, οἱ ὅποιοι ἦσαν στρωμένοι μὲ μικρὰ πετραδάκια ἐμπηγμένα εἰς τὸ χῶμα.

Μετὰ ὀλίγα λεπτά ἔφθασαν εἰς τὸ περίπτερον (κίεσκι) ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω ἡ θέα ἦτο κατ' ἔκτακτον ἀπὸ τὸ κίεσκι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔκειτο εἰς τὸν λόφον τοῦ Βεζεκίου, μικροῦ χωρίου τοῦ Βοσπόρου, ἔβλεπε κανεὶς τὸν θαυμάσιον ὄριζοντα τῶν παραλίων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, χωριζομένων ἀπὸ τὸ στενὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

— Ὁ Νουρῆ Μπέης ἦτο ἀκόμη πολὺ μικρὸς ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν ἔξοχον ἐκείνην θέαν.

Ἐφρόντιζε μόνον νὰ πῆ τὸν καρὸν του μὲ τὸ γάλα καὶ ἐβούτα τὸ ψωμί του εἰς τὸν μεγάλον του κιαθίσκον, τὸ ὅποιον δὲν ἀντήλλασε μὲ ὄλας τὰς καλλονὰς τοῦ Βοσπόρου καὶ ἡ Μέλια ἐπρογευματίσεν ἐπίσης, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ὀλιγώτερον λαίμαργος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ περισσότερο εὐαίσθητος ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ βλέμμα εἰς τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο πανόραμα καὶ ἐφώνησε: Τί ὠραῖο θέαμα, τί ὠραῖο! Ἐν ᾧ ὁ Νουρῆς ἐπαγελάμβανε μὲ τὸ στόμα γεμάτον: Τί καλὸ, τί καλὸ!

— Δὲν ἔκοιμα καλὰ, ἐφένδη, νὰ σε φέρω ἐδῶ; εἶπεν ἡ Μέλια δὲν εἴμεθα ἐδῶ καλλίτερα παρὰ εἰς τὸ δωμάτιόν σου μὲ τὰ δόλοκλειστα παράθυρά σου;

— Πρέπει νὰ εἶνε ὀλόκλειστα, ἀπεκρίθη ὁ Νουρῆς, ἀσὺ ὁ ἥλιος μ' ἐμποδίζει νὰ κοιμηθῶ!

— Σ' ἐξυπνὰ καὶ παραπονεῖσαι; Τί μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις ἀπὸ τὸ νὰ σηκνέται κανεὶς πρᾶι, νὰ τον ἐξυπνὰ τὸ ζωηρὸν φῶς τοῦ ἡλίου τὸ ὅποιον φαίνεται νὰ το λέγῃ;

« Εὐπνὰ δὲ, ὀκνηρέ, τεμπέλη! Σήκω νὰ χαρῆς τὴν ὠραιάν ἡμέραν ὅπου σεῦ δίδω! Καὶ τί ὠραῖα ποὺ ἐργάζεται κανεὶς τὸ πρωῖ. Τί ὠραῖα ποὺ μελετᾷ τὸ μᾶθημά του!

— Στάσου στάσου, Ἀλῆ, διέκοφεν ὁ Νουρῆς βλέπων ὅτι χωρὶς νὰ τὸ ἐνοῆσῃ ἀλλάξει ἐπηρεσίαν ἐνθουσιάζεσαι: διὰ τὰ μαθήματα ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ πρῶτος διδάσκαλός μου... Οἱ ὑπηρεταί, ξυρῶ ἐγὼ,

ἀγαποῦν τὸν ὑπνον, καὶ ἀντὶ νὰ ὑαλίζουν τὰ ὑπόδηματα καὶ νὰ ἐτοιμάζουν τὸ πρόγευμα τῶν κυριῶν των, θὰ τοὺς ζηλεύουν δέχως ἄλλο ὅταν κοινοῦνται ἡσυχὰ ἐνῶ αὐτοὶ δουλεύουν.

— Ἐχεις λάθος, Νουρῆ, Μπέη, εἶπεν ὁ Ἀλῆς, σηκωθείς ἐπάνω μὲ ὑπερηγάνειαν· οἱ καλοὶ ὑπηρεταί θεωροῦν εὐτυχίαν τὸν νὰ ἐργάζονται διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς κυριούς των, ὅπως καὶ τὰ ἐπιμελῆ παιδιὰ νὰ μάθουν γράμματα διὰ νὰ κάμωσιν εὐτυχεῖς τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς διδασκάλους των...

Ὁ Νουρῆς δὲν εὐχαριστεῖτο διδῶν ν' ἀκούη συμβουλὰς δι' ὃ καὶ ἤρχιζε νὰ τραγοῦδῃ ἐν μικρὸν τραγοῦδάκι. Τότε ἔφυγεν ὁ Ἀλῆς.

Τὸ μικρὸν παιδίον μείναν μόνον ἤρχιζε νὰ παλῆ τὸ πόδι· ἀλλ' ἐξ ἀπρόσεξιαις τὸ ἔρριπτεν ἐπάνω εἰς τοὺς πυκνοὺς κλάδους ἐνὸς ὑψηλοῦ δένδρου. Τότε ἐπῆρε τὴν πσουγράναν καὶ τὸ πυστήριόν του, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε φύγει ὁ κηπουρὸς ὁ ὅποιος ἐπρόκειτο νὰ τὴν μάθῃ νὰ σκάπτῃ, νὰ θερίξῃ τὸ χόρτον, ἢ νὰ κόψῃ τὰ ἔηρα κλαδιά, δὲν εἴξευρε τί νὰ πρωτοκἀμῃ καὶ ἤρχιζε νὰ μαζεύῃ χαμοκέρασσα (φράουλας).

Ἐν τῷ μεταξῷ ἤκουσε τὸν κρότον ἐνὸς χειραμαζίου· γορῆσας δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του εἶδεν

ἕνα νέον κηπουρὸν, φοροῦντα μεγάλον ψάθινον καπέλον καὶ πάνινον ἐπενδύτην· ἐσκουνοῦσε ἐν χειραμαζίον γεμάτον ἀπὸ κηπουρικὰ ἐργαλεῖα, κατάλληλα διὰ τὰ μικρὰ του χεράκια. Ὁ κηπουρὸς ἐκεῖνος ἦτο ἡ Μέλια, ἢ μάλλον ὁ Κωστής.

— Καλημέρα, Μπέη-ἐφένδη, εἶπεν ὁ Κωστής σταματήσας καὶ χαιρετήσας μὲ τὸ καπέλό του· σήμερα ἐξυπνήσας πρωῖ βλέπω.

— Ναι, φίλε μου, εἶπεν ὁ Νουρῆς μὲ μετρίαμα, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἐπιδεξιότητα τὴν ὅποιαν εἶχεν ἡ ἀδελφὴ του νὰ μεταμορφώνεται τόσο πολὺ δι' αὐτόν. Εἶσαι καλὰ, Κωστή;

— Πολὺ καλὰ, Μπέη μου.

— Καὶ ποῦ πᾶς ἔτσι, Κωστή;

— Πάγω νὰ βγάλω κατὶ παληγορτρετρα ἀπὸ κἀπου. Ἡ χανομίτσα διέταξε νὰ σπεύρωμεν βλασάμινας.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ Η ΜΕΛΙΑ ΠΑΙΞΕ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ ΤΗΣ ΤΗΝ ΕΡΕΤΙΝΑΝ (Σελ. 180)

Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ

[Συνέχεια και τέλος από σελ. 171]

— Ο πτωχός ο Τρομάρας ὄλιγον ἔλειψε νὰ λαμποθυμήσῃ. Τώρα ποὺ νὰ φύγῃ! Νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ σπήλαιον, εἰμπορεῖ νὰ παραχθῆ ὁ ληστής καὶ νὰ πυροβολήσῃ ἐπάνω του! Νὰ μείνῃ ἔξω, θὰ τον φάγῃ ἡ ἀρκούδα!

Κοντὰ εἰς τὸ σπήλαιον ἦτο μιά μεγάλη ἀπειδιά. Σαν τὴν εἶδεν ὁ Τρομάρας, μὴ καὶ δοῦ καὶ ἀγκαλιάζει τὸν κορμὴ της καὶ σκαρδελώνει καὶ ἀναβαίνει ὅσον ὑψηλά εἰμποροῦσε.

Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς πῶς, τόσο μεγάλο θηρίο ἢ ἀρκούδα, εἰμποροῦσε νὰ σκαρδελώσῃ καὶ αὐτὴ πάνω στὸ δένδρον! Διότι τῶ ὄντι ἡ ἀρκούδα ἐσκαρδέλωσε καὶ ἀνέβηκεν εἰς τὸ ἴδιον τὸ δένδρον, καὶ εἰς τὸ ἴδιο τὸ κλωνί μὲ τὸν Τρομάρα, καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἰδιονέν καταπάνω του.

— Τώρα πῶ θὰ με φάγῃ! εἶπεν ὁ Τρομάρας, καὶ δὲν ἤξεύρω εἰ νὰ κάμω. Νὰ περῶζω κάτω, θὰ πέσω νὰ σκοτωθῶ. Νὰ μείνω ἐδῶ ποῦ εἰμαι, θὰ με φάγῃ χωρὶς ἄλλο ἢ ἀρκούδα!

— Ἀς ἀναβῶ ὀλίγον ἀψηλότερα! ἐσκέφθη ἐπὶ τέλους. Ἡ ἀρκούδα εἶνε βάρεια καὶ δὲν μπορεῖ νὰ με φάσῃ.

Καὶ τὸ ὄντι, ἐλαφρὸς καὶ λεπτὸς καθὼς ἦτον, ἀνέβηκεν ἕως εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου. Ἡ ἀρκούδα εἰμποροῦσε τώρα πολὺ κλιτὰ νὰ τον φθάσῃ καθὼς καὶ προτῆτερα. Ἀλλὰ ἔλα ποῦ τὸ Τρομάρας εἶχε πύχη καὶ ὀλην αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ ἀρκούδα δὲν τον εἶδεν. Πῶς; Δὲν τον εἶδε; Καὶ διατί λοιπὸν ἀνέβη καταπάνω του ἐπάνω εἰς τὴν ἀπειδιά; Ἐγὼ νὰ σας εἰπῶ. Ἡ ἀρκούδα ἀγαποῦν τοὺς κάρπους καὶ μάλιστα τὰ ἀπειδιά, ὅταν δὲν εἶνε σκυληχλιασμένα. Καὶ, ὅπως ἔλας ἡ ἀρκούδα, ἔτσι καὶ αὐτὴ ποῦ σας λέγω, ἐσυνήθισε νὰ ἀναβαίνει κάθε νύχτα εἰς αὐτὴ τὴν ἀπειδιά καὶ νὰ τρώγῃ ἀπειδιά. Ὁ Τρομάρας, ποῦ δὲν το ἤξευρε, ἐπῆγε καὶ ἀνέβηκε ὁ ἀνῆτος ἴσα ἴσα εἰς τὴν ἀπειδιά τῆς ἀρκούδας. Καὶ αὐτὴ ἡ καίμενη, χωρὶς νὰ ξεύρῃ πῶς κῶπιος εἶνε ἐκεῖ πλησίον τῆς ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον τῆς, ἐκάθησεν εἰς ἓνα φεγγαροπότιστο κλωνί καὶ ἤρχισε τὸ δειπνῶν τῆς.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὸν Τρομάρα εἰς τὴν κορυφὴ τῆς ἀπειδιάς ἔντρομον καὶ μισοπεθαμένον ἀπὸ τὴν φρίκην τοῦ συμμαχεύοντα τα πῆδια τοῦ ὅσον τὸ δυνατὸν ὑψηλότερα καὶ κάθε στιγμὴν κινδυνεύοντα νὰ χαπολυθῇ καὶ νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὸ τρεμουλητό του. Καὶ φαντασθῆτε τὴν ἀρκούδα ἠσυγχν καὶ ξενοιασμένην, ὀλίγον παρακάτω, ποῦ διαλέγει καὶ τρώγει ἀπειδιά μὲ ὀλην τῆς τὴν εὐχαριστήριον.

Ἀλλὰ, καθὼς σας εἶπα, ἡ ἀρκούδα δὲν ἀγαπᾷ τοὺς σκυληχλιασμένους κάρπους. Ἀπὸ αὐτὸ κάθε φερό ποῦ ἐκοπτεν ἐν ἀπιδί τὸ ἐσῆριωνεν ὑψηλὰ εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγεριτοῦ, διὰ καὶ ἰδῆ νὰ ἔχη κανένα σκυληχλια. Καὶ κοντὰ καθὼς ἦσαν ὄντως φέβρος ἐσῆριωνεν τὸ ἀπιδί ὑψηλὰ, ἐφθάνεν ἕως ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτη τοῦ Τρομάρα.

— Ἐκατάλαξα, εἶπεν ὁ Τρομάρας, μέσα τοῦ, ὅταν τὸ πρωτοεἶδῃ. Αὐτὴ μὲ εἶδε ἔπιωξαιμαί ἔτσι λεπτὸς καὶ ἀδύνατος καὶ θέλει νὰ με παχύνῃ πρώτα καὶ ὕστερα νὰ με φάγῃ.

Καὶ νομίζοντας ἀληθινὰ ὅτι ἡ ἀρκούδα τοῖ ἐπῆρε φερε τὸ ἀπιδί ἀνήθηκε νὰ περῶζῃ καὶ ἀπήνησε.

— Δὲν θέλω!

Καὶ αὐτὰ τὰ ἀδὲν θέλω! ἡ τὸ εἶπεν μὲ ὀλην εὐλάβειαν εἰμπορεῖτα νὰ φαντασθῆτε, ὡς τὸ ἐνέμισε συμφέρον νὰ μὴν τὰ χαλάσῃ εὐθύ, εὐθύς μὲ τὸν ἀντίπαλον του. Ἡ ἀρκούδα, ποῦ δὲν τὸν ἤκουσεν, ἐραγεν ἐκεῖνο τὸ ἀπιδί καὶ ὕψασεν ἄλλο, νὰ τὸ ἔξετάσῃ εἰς τὸ φῶς, καθὼς σας εἶπα. ἕως ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτη τοῦ Τρομάρα, ὁ ὁποῖος πάλαι νομίζοντας πῶς τοῦ τὸ ἐπρόσφερον, ἀπήνησεν ἐν δευτέρου «Δὲν θέλω!». Ἡ Μία ἀδὲν θέλω! δύο ἀδὲν θέλω! Ἐπῆρασεν ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὁ Τρομάρας ἐσυνήθησε τὴν γαιτρονείαν τοῦ θηρίου, καὶ ἔλαβε καιρὸν νὰ σκερθῆ πόσα πράγματα ἔχασε, μόνον καὶ μόνον διότι ἐφοβήθη τὸ ροχαλητό τοῦ ληστοῦ. Ὅλα ὅσα κατέρωθῶτεν ἕως ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἢ φίλια τοῦ Νομάραου, ἢ ἀγάπη τῆς κόρης τῆς, ἢ ἐλπίς νὰ παραδοθῇ τὸν ληστήν, κατεσφάραντο διὰ παντός! Καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐμελλε νὰ πάγῃ τώρα δωρεάν!

— Νὰ, τὸ τέλος τοῦ δειλοῦ ἀνθρώπου! εἶπε μέσα τοῦ, καὶ ἐθύμωσε μὲ τὸν ἐαυτὸ του. Ἐκεῖ ἐφήμωσε πάλιν ἡ ἀρκούδα ἐν ἀπιδί, καὶ τὸ ἐκράτει ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτη του. Ὁ Τρομάρας θυμωμένος, καθὼς ἦταν τώρα, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἐφώνησεν ὅσον δυνατὰ εἰμποροῦσε.

— Δὲν θέλω νίτ, σοῦ λέγω!

Ἡ ἀρκούδα, ποῦ δὲν ἐφανατάζετο, πῶς εἶνε κανεὶς τόσο κοντὰ τῆς, ἐξασπίσθη τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν φωνὴ ἐκεῖνη, ποῦ ἀπόλυσε τὸ κλωνί εἰς τὸ ὅπου ἐκράτιστο, ἔχασε τὴν ἰσορροπία καὶ μὲ ἓνα βροχηθμὸν ἔπεσε χαμαὶ ἐπάνω εἰς τὸν βράχον καὶ ἐσκοτώθη!

Ὅλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἐξύπνησε τὸν ληστήν καὶ τον ἔκαμε νὰ ἐβῆ ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Εἰς τὸ μεταξύ κατέβη καὶ ὁ Τρομάρας ἀπὸ τὸ δένδρον, ἀλλὰ ἔτρεμεν ἀκόμη, ὡς τὸ φύλλο ἀπὸ τὴν φρίκην του.

— Τι ἔχεις, σύντροφε; Τι τρέμεις τόσο πολὺ; τὸν ἠρώτησεν ὁ ληστής μὲ ἀπορίαν.

— Ὡ! ἄφησέ με! εἶπεν ὁ Τρομάρας ὀλίγον ἐμπερευμένος, δὲν εἶνε ἀπὸ τὸν φόβο μου, εἶνε ἀπὸ τὸν θυμὸ μου!

— Πῶς! εἶπεν ὁ ληστής, μήπως καὶ σ' ἐθύμωσα ἐγὼ πάλιν; Εἶμαι δυστυχὴς ἀνθρώπος, τὸ γνωρίζω. Ἐγὼ νὰ κακὸ σύστημα νὰ ροχαλιζῶ, καὶ πολὺ φοβόμαι! καὶ σοῦ ἐχάλασα τὴν ἡσυχία!

— Τι ἀνόητος ἀνθρώπος; ποῦ εἶνε αὐτὸς! ἐσκέφθη μέσα τοῦ ὁ Τρομάρας. Ἀς ποῦ κλιτὰ κανένα μεγαλοφειδμα διὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ το ἐνωσῆ. Κατὰ μὲ μίαν ὑπερήφανν στάσιν!

— Ὅχι! τοῦ εἶπε, δὲν μὲ ἐθύμωσες ἐστὶ τόσο, ὅσο κῆποις ἄλλος. Τεσσὶν χρόνων ἔγεια, ποτὲ ἀκόμη ἀρκούδα δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῆ ἐμπρὸς μου. Καὶ ἀπόψε ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμώσουν καὶ ἐροχαλιζες, ἢ τὸ ὅπου πιστεύω πῶς δὲν θὰ ξανακάμῃς σοῦ βλοῦπο τὴν κυρὰ ποῦ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐτοιμάζετο νὰ σε φάγῃ ἔτσι ἐμπρὸς εἰς τὰ ματῆς μου.

— Χριστὸς καὶ Παναγία! ἐφώνησεν ὁ ληστής καὶ ἐκίτρινισεν ἀπὸ τὸν φόβου του. Καὶ πῶς ἐγένη, στὸ Θεὸ σοῦ; Καὶ τώρα ἐρογε; Τὴν ἐδωξες ἔπι ἔπι; Ἐνοῖα σοῦ! ἐξηκολούθησεν ὁ Τρομάρας, μὴ φοβῆσαι πλέον καὶ σοῦ τὴν ἐγὼ διωρθωμένην.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐπῆρε τὸν ληστήν ἀπὸ τὸ χερί καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔπεσεν ἡ ἀρκούδα ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου τοῦ ἔβριζε τὸν φοβερὸ ἐκείνο θηρίο αὐατῆφωτον καὶ σκοτωμένον. Ὁ ληστής τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του.

— Βρὲ ἀδερφέ! τοῦ εἶπεν ὕστερα ἀπὸ πλὴν θαυμασμόν, πῶς κατέρωθῶσε νὰ ἀφισώσῃ μίαν τόσο τρομερὴν ἀρκούδα! Ἐοῦ εἶται μοναδικὸς ἀνθρώπος! Εἶται Σαμψών! εἶσαι Ἡρακλῆς! Πῶς τὴν ἐσκότωσες στὸ Θεὸ σοῦ;

— Χὰ! ἀπήνησεν τότε ὁ Τρομάρας μὲ προσκοιμημένην περιφρόνησιν. Για τέτοιαις μικροδουλειαις οὔτε πολλὴ τέχνη, οὔτε πολὺς κόπος χρειάζεται. Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ. Καθὼς τὴν εἶδα καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον, ἐκαμώθηκα πῶς κοιμοῦμαι, καὶ τὴν ἀφήκα νὰ προχωρῆσῃ, νομίζοντας πῶς θὰ πέσῃ εἰς τὰ χερία μου εὐκολώτερα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσοῦ ἐροχαλιζες (τὸ ὅπου πιστεύω, δὲν θὰ ξανακάμῃς πλέον) ἦλθεν ἴσα ἴσα κατ' ἐπάνω σου. Ἐγὼ τὴν ἀφήκα νὰ πλησιάσῃ. Καὶ ἐκεῖ ποῦ ἀνοῖξε τὸ στόμα τῆς νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι σοῦ, τὴν ἀρπάξα ἀπὸ τὴν οὐρὰ, τὴν ἐφορτώθηκα εἰς τὴν ράχη μου, τὴν ἀνέβασα ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ δένδρον, καὶ ἔτσι ἀπὸ τ' ἀψηλὰ τὴν ἐβρόντησα ἐπάνω εἰς τὸν κοπτερὸ τὸν βράχον. Καθὼς βλέπεις τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον.

Ὁ ληστής ἀπέμεινε ξερός ἀπὸ τὸν θαυμασμό του, καὶ ἤρχισε νὰ φιλᾷ τὰ χερία τοῦ Τρομάρα, διότι,

καθὼς ἐνέμισε, τὸν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀρκούδας.

Ὅταν ἐξαναεμβῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ ληστής, ἀπὸ τὸν φόβο του, ἐκλίσε μίαν τέσον μεγάλην πέτρα ἐμπρὸς εἰς τὴν εἴσοδον, ὅπου ἦτο τὸν ἀδύνατον ἀδύνατον νὰ τὴν παραμερῆσῃ πλέον ὁ πτωχὸς ὁ Τρομάρας καὶ νὰ δοκιμάτῃ νὰ ξαναφύγῃ. Ἐνοῦτοπὸς σημειώσατε; δι: καὶ ὁλοῦς διόλου ἀνοικτῆ ἔαν ἔμεινε εἰ εἴσατος, πάλιν δὲν θὰ τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νῦν τοῦτον πρᾶγμα. Ὅχι, διότι ὁ ληστής δὲν ἐρροχάλιζε πλέον. Ἀπεναντίας ὕστερον ἀπὸ τὴν νευρικὴν του διατάραξιν ὁ ληστής ὑποκατάβη, καθὼς ἦτον ἤρχισε νὰ ροχαλιζῆ ἑπτὰ φορὰς περισσότερον παρὰ προτοῦ. Ἀλλὰ ὕστερον ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ποῦ ἔπειθεν ὁ Τρομάρας, τὸ ροχαλητό τοῦ ἐφάνησε μόνον ὡς νουούσιμα, καὶ ἐπροτιμοῦσε νὰ τοῦ ἀκούη εἰς ὀλην του τὴν ζωὴ, παρὰ νὰ ἐβῆ ἔξω καὶ νὰ συναυτήσῃ κχιμιά δευτέρην ἀρκούδα, ἢ νὰ ἐκπέσῃ εἰς τὸν ὄθον. Ὅταν ἐξημέρωσε καὶ ἐβῆκεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ὁ Τρομάρας ἦτο φοβερὰ πενικασμένος. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ παρέκει εἶδε μίαν ἄκρανιὰ φαρτωμένην ὄριμα ἀκράνια, ἐτρέψε καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν φθάσῃ. Ὁ ληστής ποῦ τον εἶδε, διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ἐγνωμοσύνην του,

— Μὴ λαμβάνῃς τὸν κόπον, σύντροφε, τοῦ εἶπε. Δικὴ μου δουλεῖα εἶνε νὰ σε ὑπηρετῶ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Καὶ, ἀψηλὸς καὶ δυνάτος, καθὼς ἦτον, ἀπλωσε τὸ χερί του καὶ ἐλόγησε καὶ ἐχαρῆλῶσε τὸ δυνατὸτερο κλωνί τῆς ἀκρανιάς καὶ το ἐκρατοῦσε διὰ νὰ τρώγῃ ὁ Τρομάρας. Καθὼς σας εἶπα, ὁ Τρομάρας ἐπειροῦσε φοβερὰ καὶ εἰς ἓνα λεπτὸ ἐξέκαμεν ὄλα τὰ ἀκράνια ποῦ εἶχε ἐμπρὸς του. Ὁ ληστής λοιπὸν, καθὼς εἶδεν, ὅτι καὶ ὁ Τρομάρας ἐκρατοῦσε τὸ ἴδιον τὸ κλωνί ἐπράβηξεν τὸ χερί του καὶ ἀπέλυσε ἐκεῖνο τὸ κλωνί διὰ νὰ κατανίσῃ κανὲν ἄλλο. Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς πῶς ὁ Τρομάρας ἦτο τόσο ἀδύνατος! Διότι καθὼς ὁ ληστής ἐπράβηξεν τὸ χερί του, τὸ δυνατὸ ἐκεῖνο κλωνί ποῦ ἔμεινεν ἐλεύθερον, ἐπινέβη ἀψηλὰ εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐπῆρε μαζὶ τὸ καὶ τὸν Τρομάρα, πρὶν προσθάσῃ νὰ το ἀπολύσῃ, καὶ τον ἐτίναξεν ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, καὶ τον ἐρρίψε δεκαπέντε ὄργιας μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἐστέκετο!

Ὁ πτωχὸς ὁ Τρομάρας ἔπεσεν ἴσα ἴσα μέσα εἰς μίαν φάττον. Ἀγκαθῆξ ἀπ' ἐδῶ, ἀγκαθῆξ ἀπ' ἐκεῖ, τοῦ εἶχαν καταματώσῃ τὸ σῶμα. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐσκέπτετο τόσο τοὺς πόνους, ὅσο ἐφοβετο τὸ δεικτομασχαρᾶλῆκεν ποῦ ἔπαθε.

— Ἄν μὲ ἐννόησῃ πῶς το ἔπαθα ἀπὸ τὴν ἀδυναμία μου, εἶπε, ἀσχημα τὴν ἐγὼ! Καὶ πῶς νὰ τα ἐμβολώσω! ἀπελπίσθαι μου! Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἦτο τοιουτρόπως ἀπελπισμένος,

αποβάσκει κάτι τι που αλελείε από κάτω του. Βάλλει το χέρι του και τι να ιδή!

Η Τύχη του τον έρωθεν ίσα ίσα μέσα εις μίαν λαγοφυλάκην, και μέσα εις την φυλάκην ήτον ένας μεγάλος παχουλός λαγός και επάνω εις τον λαγόν εκαθόθη ο Τρομάρας! Φαντασθήτε την χαρά του! Δίτσι έκειχεν την στιγμή έφθασεν ο ληστής και έσταθη απ' έξω από την βάτο με κάτι απειλητική μάτια, με κάτι φοβερό πρόσωπο, που αν δεν είχε κάτι τι να τον γιάσση, χωρίς άλλο θά εκαταλάμβανε την αδυναμία του και θά τον εσκότωνεν.

— Μωρέ εσύ είσαι που σκοτώσεις τας αρκούδας τόσο εύκολα; Μωρέ δεν μου λέγεις πως δεν έχεις ένος άπρου διναι, και μας καροειθεύεις; — ειπεν ο ληστής με φοβεράν ειρωνείαν.

Ο Τρομάρας, χωρίς ν' αποκριθῆ δόλου, έπιασε τον λαγον από τα στία, τον εσήκωσεν άψηλά, έτα μέσα εις την βάτο, και

— Πάρε πρώτα τὸ κυνήγι, τοῦ εἶπε, καὶ βίτερά τὰ λέμε.

Ο ληστής, εδάρκασε τὸ χεῖλη του! Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα!

— Βλέπεις, εἶπε τότε ὁ Τρομάρας, ἄλλο δυναμὶς καὶ ἄλλο ἐξυπνάδα. Διὰ νὰ πιάσῃ κανεὶς ἕνα λαγὸν δὲν χρειάζεται πολλὴν δύναμιν, ἀλλὰ χρειάζεται μεγαλὴν ἐξυπνάδα.

Ο ληστής δὲν ἤξευρε τί ν' ἀποκριθῆ.

— Τώρα νὰ σε δώσω νὰ καταλάβῃς, εἶπεν ὁ Τρομάρας. Γνωρίζεις ὅτι τὰ ἀγκύρια εἰνε πολλὴ βλάβερα εἰς τὸ νησικὸν τὸ στομάχι. Ἐνῶ λοιπὸν ἐστὶ μ' ἐκκατομύριας τὸ κλωνί, ἐγὼ ἐσκεπτόμην πῶς τὸ κρέας εἶνε ἡ καλλιετέρα τροφὴ τοῦ κόσμου. Καὶ ἐκεῖ ποῦ τὸ ἐσκεπτόμην, βλέπω τὸν φίλο σου τὸν λαγὸν καὶ κἀθῆται μέσα εἰς τὴν βάτο. Πῶς νὰ καίμω νὰ τον πιάσω, εἶπα μέσα μου. Ἄν πάγω δεξιὰ θά μου φύγῃ ἀπὸ τ' ἀριστερά, ἂν πάγω ἀριστερά, θά μου φύγῃ ἀπὸ τὴ δεξιὰ. Ἄλλος δρόμος δὲν μου ἔμεινε. λοιπὸν, παρὰ νὰ πηζήσω ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ νὰ ἔλθω οὐρανοκακιδάτος. Καθὼς βλέπεις, τὸ πρᾶγμα ἦτο κομμάτι δύσκολον, καὶ θά ἄξιζε τὸν κόπον ἂν ἦτο κανένα ζαρκαδί ἢ κανένα λάσι. ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Στὴν ἀναδροχὰ καλὸ καὶ τὸ χαλάει.

— Βρὲ νὰ πᾶρ ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὸς εἶνε μοναδικὸς ἄνθρωπος! — Καὶ ἐροδῆθηκε διατὶ ὠμίλησεν ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν Τρομάρα καὶ ἀπεράσισε νὰ μὴν το ἐξηπάσῃ.

Ὅταν ἔεραγν τὸν λαγὸν εἰς τὸ σπήλαιον, εἶδαν πῶς ἐχρειάζοντο ζύλα διὰ νὰ τοι μαγειρεύσων.

— Μοῦ κάμνεις τὴν χάριν νὰ φέρῃς πεντέξην ζύλα, σύντροφε; εἶπεν ὁ ληστής ἐνῶ ἐτοιμάζετο νὰ ἐκδάρῃ τὸν λαγον.

— Μετὰ χαρᾶς, σύντροφε, εἶπεν ὁ Τρομάρας, καὶ

ἐπήρε τὸ σχοινί καὶ ἐπήγεν εἰς τὰ βάσσαρα! Ἀλλὰ ἐκεῖ εἶδεν ὅτι τὰ ζύλα ἦσαν χονδρά, καὶ αὐτὸς οὐκ ἐνὰ τα κόνῃ, οὔτε νὰ τὰ σπῆσῃ, οὔτε νὰ τὰ σπῆσῃ εὐκαρῶστα.

— Τώρα τὴν ἔπαθα, εἶπε μέσα μου, εἰς ἐξίσωτά! Ἄν μὲ νοιώθῃ πῶς δὲν εἶμαι ὅτι μὲ γυμνίζει, πᾶσαι μὲ ἐσκότωσε!

Ἀλλὰ ἐκεῖ τον ἔλαθῃ μίαν ἰδέαν. Βάλλαι! ἤσπεν τὸ ἀσινάρι, χαμὰ περιφρονεῖται μὲ τὸ σχοινί περὶ τέση μεγάλους πλατάνους, καὶ ἀρχίζῃ νὰ τράβῃ, ὡσαν νὰ ἴθελε τὰγα γὰ πῶς ἐσπῆσῃν! — Εἶτα μὲλα! Εἶτα λέσα! Εἶτα μὲλα! Εἶτα λέσα! ἔερα βύσεν ἐκεῖ μιστὴν ὥρα, ὡς ποῦ ἐβήθη ὁ ληστής καὶ τὸν εὔρε.

— Τί κάμνεις ἀκόμη, σύντροφε; ἤρωτησεν ὁ ληστής.

— Προσπάθῃ νὰ φέρω πεντέξην ζύλα! εἶπεν ὁ Τρομάρας με ἀδιαφορίαν, καὶ ἐπροσποιεθῆ πῶς τραβᾷ. Εἶτα μὲλα! Εἶτα λέσα!

— Βρὲ νὰ πᾶρ ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὸς εἶνε χεροδύναμος ἄνθρωπος! Εἶναι καλὸς νὰ μὴν ἐσπῆσῃ ὅλα τὰ βάσσαρα!

Καὶ ἀπὸ φόβου μήπως ἀνακαλυφθῆ τὸ σπήλαιόν του ἐπήρε τὸ ἀσινάρι, ἐκοιμῆ τὰ ζύλα ποῦ ἐχρειάζετο, καὶ ἔτσι ὁ Τρομάρας τὴν ἐγλύτωσε καὶ πάλιν, χωρὶς νὰ προδοθῆ.

Ἀλλὰ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ σπήλαιον, εἶδαν πῶς δὲν εἶναι νερό.

— Μοῦ κάμνεις τὴν χάριν, σύντροφε; εἶπεν ὁ ληστής, νὰ ἀρπάξῃς μίαν στάλα νερὸ ἀπὸ τὰ πηγάδι.

— Μετὰ χαρᾶς, σύντροφε, εἶπεν ὁ Τρομάρας καὶ ἐπήγε νὰ φέρῃ τὸ νερό. Ἀλλ' ὅταν ἐπήγεν εἰς τὸ πηγάδι, εἶδεν ὅτι ὁ κουβάς ἦτον μέγας ὡσαν κἀδὲ καὶ τὸ πηγάδι ἴσβαθὺ ἀράντα ἐργαζία! καὶ ὁ Τρομάρας ποῦ δύναμι νὰ τραβῆσῃ καὶ νὰ βγάλῃ τὸ νερό!

— Ἦ! τώρα πᾶ ἐγάθηκα! εἶπα μέσα μου. Τώρα πᾶ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσω! Ὅλα καταλάβῃ, πῶς τὸν κορναϊθεύω, καὶ θά με σκοτώσῃ!

Ἀλλὰ ἐνῶ ἐσκόπετο αὐτὰ, βλέπει παρὰ πέρα τὴν ἀρπάγη, ἔβλεπεν τὸ ἐργαλεῖον ποῦ εἶχε ὁ ληστής διὰ νὰ σῶν τὸν κουβά. ἔβλεπεν ὅσας ἐκάρτετο τὸ σχοινί του καὶ ἔπεφτεν εἰς τὸ πηγάδι. Ἐκεῖ του ἔλαθῃ μίαν ἰδέαν. Δένει τὴν ἀρπάγη εἰς τὸ σχοινί καὶ πληθύνει εἰς τὸν κουβά, τὴν ῥίπτει εἰς τὸ πηγάδι, μὰ μὲ αὐτὴν, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ ἀρπάγη ἐκάλωσεν εἰς τὸν τοίχον τοῦ πηγαδίου εἰς μίαν πέτραν, ἤρχησε νὰ τραβᾷ καὶ νὰ φωνάζει.

— Εἶτα μὲλα! Εἶτα λέσα! Εἶτα μὲλα! Εἶτα λέσα! Εἶτα λέσα! ἔτσι ἐτραβοῦσεν ὡς ποῦ ἐβήκεν ὁ ληστής καὶ τὸν ἤρε.

— Τί κάμνεις ἀκόμη, σύντροφε; ἤρωτησεν ὁ ληστής.

— Προσπάθῃ νὰ βγάλω τὸ νερό, εἶπεν ὁ Τρομάρας. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε παρὰ μίαν στάλα μὲν καὶ σου τὸ φέρνω μὰ γὰ πάντα, καὶ μὲ τὸ πηγάδι, καὶ ἐπροσποιεθῆ πῶς τραβᾷ. — Εἶτα μὲλα! Εἶτα λέσα!

— Βρὲ νὰ πᾶρ ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὸς δὲν χεροδύναμος εἶνε καλὸς νὰ μὴν ἐκαταλώσῃ τὸ πηγάδι!

Καὶ ἀπὸ φόβου μήπως τοῖσὺτοτρόπως μείνῃ χωρὶς νερό, ἐπήρε τὸ σχοινί, ἐξοκάλωσεν τὴν ἀρπάγη, καὶ ἔσυρε μὰ μὲ αὐτὴν καὶ τὸν κουβά, γεμάτον ἐξω ἀπὸ τὸ πηγάδι. Καὶ ἔτσι ὁ Τρομάρας τὴν ἐγλύτωσε καὶ πάλιν χωρὶς νὰ προδοθῆ.

Ἐπειδὴ ἀπὸ θλάσεως αὐτὰς τὸς ἐπιτυχίας ὁ Τρομάρας εἶχε λάβει τόσο πολὺ θάρρος, ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν ληστήν ποῦ τὸν ἐτρέμεν θλάσε ἀκούσιος τὸν μεταχειρίετο ὡς ὑπηρέτην του. Ὁ ληστής πάλιν, ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἰδέαν ποῦ ἐεχημάτισε περὶ Τρομάρας, τὸ ἐθεωροῦσε τιμὴν του νὰ τὸν ὑπηρετῆ καὶ νὰ κάμῃν ὅτι ἐκεῖνος θάλει. Ὅταν ἔραγον καὶ ἔπιαν καὶ ἔκαμαν ὀπίσθην διάθεσιν.

— Δὲν εἰςέυρεις, εἶπεν ὁ ληστής. Αὐτὸν τὸν Νομάρχην δὲν εἰμπορῶν νὰ τὸν γουδεύω. Ἄφ' ὅτου διωρίσθη, δὲν με ἀφήκεν ἄσυχο. Κάθε ὥρα καὶ στέλλει ἀνθρώπους νὰ με συλλάβουν. Τώρα λοιπὸν ποῦ εὐτύχησα νὰ ἐγὼ ἕνα σύντροφον, ὡσαν ποῦ λέγουσιν μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ τὸν σπῆλῃ. Ζωντανὸν καὶ νὰ του βάλω ὀλίγη γυνθιν.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Τρομάρας με προσποιημένη ἀδιαφορίαν, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον εὐκαλὸν πρᾶγμα!

— Δὲν εἶναι πῆσο εὐκόλο, νομίζω, εἶπεν ὁ ληστής, διότι ὁ Νομάρχης προσφυλάγεται καὶ δὲν ἐόγκει εἰς τὴν ἐξοχή.

— Καλὰ λοιπὸν! εἶπεν ὁ Τρομάρας, τότε τὸν πιάνει κανεὶς εἰς τὸ σπῆτι του.

— Να! εἶπεν ὁ ληστής, ἀλλὰ δὲν ἤξευρες τί δυνατὸ σπῆτι ὅπου ἔχει κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ το τραπῆσῃ καὶ νὰ ἔρῃ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Τρομάρας. Ἄσπεν τότε κανεὶς ἐρθεῖν ἀπὸ τὴν θύρα.

— Αὐτὸ δὲ εἶναι ὅπως διόλου ἀδύνατον, εἶπεν ὁ ληστής. Δένει ἡ θύρα τοῦ Νομάρχου εἶναι τὸ δυνατὸτερον πρᾶγμα. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

— Τόσο τὸ καλλίτερον! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Τότε λοιπὸν θά τὴν ἀνοίξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Νομάρχης.

— Ἦ ὡς εἶνε δυνατὸν ἐρωτήσεν ὁ ληστής ἐπέπληγμένος.

Τότε ὁ Τρομάρας ἐπέλασε καὶ με προσποιημένη σαβαρότητα.

— Ἄκουσε νὰ σου πῶ, τοῦ εἶπεν, βλέπω ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν δύο σιδερένια δεσμά διὰ τὰ χεῖριά.

— Τὰ ἔχω ἴσα ἴσα διὰ τὸν Νομάρχην, εἶπεν ὁ ληστής.

— Εὐγε! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Νὰ λοιπὸν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γένουν ὅλα αὐτὰ ποῦ ἐπιθυμοῦμε. Ὅταν πᾶρ νὰ βραδείκῃ καταβίνομεν οἱ δύο μας εἰς τὴν χώρα, χωρὶς δίπλα, χωρὶς τίποτε. Ἐκεῖ σου φορῶ τὰ σιδερά εἰς τὰ χεῖριά, καὶ μὰ καὶ μὰ δὲν πηγαίνουμι εἰς τοῦ Νομάρχου τὸ σπῆτι. Ἐνοεῖται, ἐγὼ θά εἶπῶ πῶς ὁ ἐγὼ συλλάβῃ καὶ ἴσ πηγαίνω εἰς τὸν Νομάρχην. Ὅταν ὁ Νομάρχης ἀκούσῃ πῶς κἀπὸ τοῦ φέρε τὸν ἐχθρὸν τοῦ τὸν ληστήν, χεροδύναμον, δὲν καταλαμβάνει πῶς θά τρέξῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύρα αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ληστής, αὐτὸ εἶναι φυσικόν.

— Καλὰ λοιπὸν! εἶπε τότε ὁ Τρομάρας με τρόπον, ποῦ νὰ ἐμπνεύσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἐμπιστοσύνην. Τὴν στιγμή, ὅπου ἔ ανοίξῃ τὴν θύρα εἰμπορῶ ἐγὼ, νὰ τὸν ἀρπάξω ἀπὸ τὸν λάφυρον, νὰ του φορέσω τὰ σιδερά σου, νὰ τὸν φέρω ὡθὸ εἰς τὴν ῥάχη μου, καὶ τὸν φέρω εἰς τὸ σπήλαιόν εἰμπορῶ ἡ δὲν εἰμπορῶ.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ληστής. Ἐσὺ ἐσῆκωσες μίαν ζωντανὴν ἀρκούδα καὶ τὴν ἀνάβασες ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, πῶς νὰ μὴ σηκώσῃς τὴν Νομάρχην, βεβαίως τὰ εἰμπορῆς.

— Πάλιν καλὰ! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Ἐάν εἰμπορῶ θά τὸ κάμω.

— Καὶ ἂν ποροβολήσων καὶ σε σκοτώσων; ἤρωτησε τότε ὁ ληστής.

— Ἀνόητος ποῦ εἶσαι! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Ὅταν ἐγὼ σηκώσω τὸν Νομάρχην, ποῖς θά ποροβολήσῃ; Δὲν ἐνοεῖς πῶς θά φοβήσῃ νὰ τὸ κάμω, διὰ νὰ μὴ σκοτώσων καὶ τὸν Νομάρχην καὶ μὲ ἐμῆ.

— Ἀλήθειά! εἶπεν ὁ ληστής, αὐτὸ δὲν τὸ ἐσκέφθηκα. Ἦ εὐτυχία νὰ ἔχῃ κανεὶς τέτοιον σὺντρόφον!

— Φθάνει μόνον νὰ κάμῃς ὅτι σου εἶπα, καὶ γὰ μὴ φοβῆσαι, εἶπεν ὁ Τρομάρας.

— Ἄ μπά! εἶπεν ὁ ληστής, ἐγὼ νὰ φοβόμην; Φέρ' ἐδῶ τὰ σιδερά!

Τοῖσὺτοτρόπως ὁ Τρομάρας ἐκλείδωσε τοῦ ληστήν τὰ χεῖριά εἰς τὰ σιδερά καὶ τὸν ἔερεν εἰς τοῦ Νομάρχου τὸ σπῆτι, ὅταν ἐπήρε νὰ νυκτῶνῃ. Φαντασθήτε τὴν χαρὰν τοῦ Νομάρχου ὅταν τὸν εἶδε! Ἐτρέξεν μὲ τὸν νυκτικὸν τοῦ σκοπῶν καὶ με τὰς παντοῦρλας καὶ ἀνοίξε τὴν θύρα καὶ τοῦ ἔβλεπε μέσα, καὶ ἔκρηξε τοῦς ὑπηρέτας καὶ τὰς ὑπηρετήρας νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν.

Ἐνοεῖτε πῶς ὁ ληστής ἐπερίμενε τὸν Τρομάρα νὰ του ἐκλειδώσῃ τὰ χεῖριά καὶ νὰ φορτωθῇ τὸν Νομάρχην νὰ τὸν πᾶρῃ εἰς τὸ σπήλαιόν του. Ὅταν ὁμῶς εἶδε πῶς τὸ πρᾶγμα ἐβράδυνε,

— Σύντροφε! εἶπεν εἰς τὸν Τρομάρα, καίρός! Τί στέκεσαι! Δὲν τὸν φορτώνεσαι νὰ τὸν πᾶμ; Ἐταῖ δὲν μου ὑπεσχέθηκε;

— "Α! είπεν ὁ Τρομάρας τότε, ἀκουγὰ σου πῶς. Ἐγὼ σοῦ ἀπέσχεθην πῶς ἴα τον φορτωθῶ ἀπὸ τον πάγω εἰς τὸ σπήλαιόν σου, ἔαν εἶμι πορῶ. Ἀλλὰ πῶς θέλεις νὰ σηκώσω ἕνα τέτοιον θεοστρόγγυλον Νομάρχη ἐγὼ, πού δὲν εἶμαι ἰκανὸς νὰ βγάλω ἐν κουβὴν νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι;

— Πῶς! εἶπε τότε ὁ Ληστής παρωρισμένος. Καὶ λοιπὸν ἔλας ἐκείναις αἱ ἀνδραῖαις πού μού ἐδειχνης πῆσαν!

— Δὲν ἦσαν ἀνδραῖαις, εἶπε τότε χαμογελῶντας ὁ Τρομάρας, ἄνδρ' ἐξυπνάδες.

Καὶ ἔτσι ἔσωραν τὸν ληστὴ καὶ τον ἐφυλάκισαν.

"Ὀλο; ὁ κόσμος ἐξαφάνισθη, ὅταν τὸ ξυμαθε, καὶ ὄλος ὁ κόσμος ἐλησμόνησε τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν του Τρομάρα καὶ τον ἐλογαζιάζε, διὰ τον μεγαλύτερον ἦρωα του κόσμου.

Του Νομάρχου ἡ κῆρη ἐπῆγε νὰ χάσῃ τον νοῦ της ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰ της, καὶ ὁ Νομάρχης ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τους στεφανώσῃ.

Τότε ὁ Τρομάρας τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ του ἐξομολογήθη, ὅτι ναί μὲν δὲν εἶνε τόσο δειλὸς καὶ ἀτολμὸς καθὼς προήτερα, ἀλλ' ὅτι τὸν ληστή δὲν τον ἐνίκησε μετὰ τὴν δυναμιν ἀλλὰ μετὰ πνευρά του.

— Τσο τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Νομάρχης. Θά σε κάμω γαμβρόν μου, ἐτελείωσες. Ὁ ἐξυπνὸς νικά τὸν χεροθύναμο!

— Ἐτσι ἐγίνεν ὁ γάμος καὶ ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΙΟΣ

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 161]

— Ὡ! τὸ εἶπες καὶ θὰ πῆς καὶ ἕνα τραγούδι.

— Διότι... εἶπε ῥα διὰτὶ ἐφοβήθη ὁ Λεωνίδας, εἶπεν ἡ Ἰουλία στεναζούσα.

— Α! λοιπὸν τὸ εἰσεύραις καὶ δὲν λέγεις τίποτε;

— Τώρα σὰς τὸ λέγω... Ἦν εἶδ....

Καὶ ἡ φωνὴ της ἐπήγη ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα.

— Τὸν εἶδεν ὁ Λεωνίδας τὸν Μπαμπούλα!.

Ὁ πατὴρ ἀκούσας τοὺς λόγους τῆς Ἰουλίας, ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του μετὰ ἀπορίαν, καὶ ἠρώτησε τὸν ἑαυτὸν του μήπως ἐτρελλόθη καὶ αὐτὸς καὶ ἂν ἦτο ἐξυπνὸς ἢ ἐβλεπεν ὄνειρον.

Δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τί πράγματα ἦσαν αὐτὰ τὰ ὅποια ἤκουσε. Ἐπειτα διὰ μίως ἀρπάξει τὴν Ἰουλίαν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ της λέγει μετὰ φωνὴν αὐστηράν!

— "Ακουε! ἐδῶ, Ἰουλία, ἂν δὲν μου ἐξηγήσης τώρα εὐθὺς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μού εἶπας, πρόσθεσε καλὰ, διότι ἔχεις νὰ κάμῃς μετὰ τον πατέρα σου καὶ θὰ με ἀναγκάσῃς νὰ σε μάθω τί παθαίνει ἢ κῆρη δταν θέλῃ νὰ παίξῃ μετὰ τον πατέρα της.

— "Ὀχι! ὄχι, πατέρα μου, ὄχι! ἀνεφώνησεν ἡ Ἰουλία. Νὰ σὰς χαρῶ, ἐγὼ εἶπα τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν θέλετε νὰ σὰς τον δεῖξω τώρα εὐθὺς...

— Νὰ μού τον δεῖξῃς; Ποῖον;

— Τὸν Μπαμπούλα.

— Πάλιν τὰ ἴδια;

— Ὀχι, πατέρα μου, πηγαίνετε ἐπάνω εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ θὰ ἰδῆτε.

— Πηγαίνω λοιπὸν, καὶ ἔπειτα λογαριαζόμεθα.

— "Α, ὄχι τώρα εὐθὺς, ἔπειτα ἀπὸ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας.

Καὶ διὰτὶ ἔπειτα ἀπὸ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας;

— Διότι...

— Ὡ! περμένω τρία λεπτὰ καὶ ἔπειτα ἂν δὲν ἰδῶ τίποτε...

— Ὀχι, πατέρα μου, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἰδῆτε. Σταθῆτε μίαν στιγμήν νὰ πῶ ἔγω πρῶτα.

— Αὐτὰ τὰ λέγεις διὰ νὰ εὐρῆς καιρὸν νὰ μου γλυτώσῃς;

"Ἄλλ' ἡ κορασίς ἐτρεξε γρήγορα γρήγορα καὶ ἐγίνεν ἀφαντος.

Z'

Ὁ πατὴρ μόλις κρατῶν τὴν ὀργὴν του ἐκύτταξε τὸ ὀρολόγιόν του καὶ εἶπε:

— Τὸ καλῆκορίτσι θέλει νὰ παίξῃ χωρὶς ἄλλα, ἀλλὰ θὰ του δεῖξω ἐγὼ ἔπειτα πῶς πρέπει νὰ φέρεται.

"Ἀφ' οὗ ἐπέρσαν τὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀνέβη ἄργα ἄργα καὶ σοβαρὰ τὴν κλίμακα, καὶ δταν ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ τί βλέπει; Ἐπρόμαξεν ὁ ἀνθρωπος καὶ ἀνεφώνησε:

— Τί πειρασμὸς πάλιν εἶνε αὐτός; τί ζῶν εἶνε τοῦτο;

Τὸ ὄντι εἶδεν εἰς τὴν ἀποθήκην ἕν φοβερὸν θηρίον, τὸ ὅποιον ἐπροχώρει καὶ ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος του. Ἦνοιγες τόσο τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔκλεπε, καὶ ἐφαίνοντο οἱ ὀδόντες του λευκοὶ λευκοὶ καὶ μεγάλοι, καὶ αἱ σιαγόνες του ἕκαμον κρότον κρότον καὶ τρομακτικόν. Ἐγύριζε καὶ τὰ μάτια του καὶ

ἐβλεπεν ἄγρια ἄγρια. Τὸ πρόσωπόν του καὶ ὁ λαιμὸς του ἦσαν κόκκινα φωτιά, εἶχε καὶ δύο κέρατα μεγάλα, μεγάλα καὶ φοβερά, καὶ τὰ ὄτια του ἦσαν καὶ αὐτὰ μεγάλα. Τὸ σῶμα του ὄλον ἦτο μαλλιαρόν, ἐπάτει μόνον μετὰ τὰ ὀπίσω πόδια του καὶ τὰ ἐμπρὸς τὰ εἶχε σηκωμένα, καὶ ἐφαίνοντο οἱ φοβεροὶ του δυνυχες, καὶ ἡ οὐρά του ἐσειέτο πότε δεξιά καὶ πότε ἀριστερά.

Ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας ἂν καὶ ἦτο μέγας καὶ ποτὲ τὸ δὲν ἐφοβείτο; ὅμως, τί τα θέλετε, εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἔχασε, καὶ χωρὶς νὰ τοῦ θέλῃ ὕψωσε τὴν βέβδον του νὰ κυτῆσῃ τὸ ἄσχημον ἐκεῖνο θη-

τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θηρίον ἠτὸ κρυμμένη ἡ Ἰουλία καὶ αὐτὴ τὸ ξυρε, καὶ ὁ κρότος ὁ ἐλαφρὸς ἦτο τῆς μικρῆς θύρας τῆς ἀποθήκης, τὴν ὅποιαν ἐκλείσεν ἡ Ἰουλία ἐλαφρὰ, ἀφ' οὗ ἐξῆλθε.

— Α! αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔχει μυαλό, εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας, ἔχει μυαλό, ἀφ' οὗ μόνου του κατώρθωσε τόσο τεχνικὸν πρᾶγμα. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἰδοῦμεν ἀπὸ κοντὰ αὐτὸ τὸ πέρας. Ἐπιλήθισσε λοιπὸν εἰς τὸν σωρὸν καὶ εἰς τὸ σκότος διεκρινεν ὀπίσω ἀπὸ τὰ δέρματα εἰς τὴν γωνίαν, τὸν Μπαμπούλαν.

Περίεργος νὰ ἰδῇ πῶς τοῦ ἐκατάφερεν ἡ πόνητρον νὰ κατασκευάσῃ μετὰ τὴν ἐντέλειαν τὸ φοβερὸν

Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΝ

ρίον, τὸ ὅποιον εὐθὺς ὀπισθοδρόμησε μετὰ τὸ αὐτὸ βῆμα μετὰ τὸ ὅποιον εἶχε προχωρήσῃ, καὶ τότε ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας εἰμπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί πρᾶγμα ἦτο τὸ θηρίον. Ἐπλάσσε τὴν χεῖρά του καὶ ἤβησε νὰ το ἀρπάξῃ ἀπὸ τον λαιμόν, ἀλλὰ ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρά του ἕν χονδρὸν μάλλιον ὕφασμα κόκκινον. Ὁ ἐχθρὸς ὄλονεν ἐπήγαινε ὀπίσω μετὰ καταιβασμένην τὴν οὐράν του καὶ τὰ ὄτια του, καὶ τον ἐκύτταξε καλὰ καλὰ μετὰ τοὺς ἀγριοπούς ὀφθαλμούς του, ἐσφίγγε τοὺς ὀδόντας του καὶ ἐδειχνε τοὺς δυνυχὰς του. Ἐπήγαινε ἐπήγαινε ὀπίσω, ἕως ὅτου ἐχώθη εἰς τὸ ἀποτεινὸν μέρος τῆς ἀποθήκης, καὶ ἐκεῖ πλέον ἐγάθη. Ἐστὲ ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας ἤκουσε κρότον ἐλαφρὸν καὶ ἔπειτα ἐγίνεν ἡσυχία. Ἐνόησε λοιπὸν, ὅπως καὶ σὲς βέβηκα θὰ ἐνόησατε, ὅτι ὀπίσω ἀπὸ

ἐκεῖνο, τὸ ἐπίασεν ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴν κοιλίαν καὶ τὸ ξυρεν εἰς τὸ παράθυρον τῆς ἀποθήκης μετὰ ἀρκετὴν δυσκαλίαν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ το χαλάσῃ.

Ἐκεῖ λοιπὸν πλησίον τοῦ παραθύρου, τὸν ἐστήσεν εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας του τὸν κύρ Μπαμπούλαν, ὁ ὅποιος ἦτο κατασκευασμένος κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἐπάνω εἰς ἕν τραπέζιον, τοῦ ὅποιου τὰ τέσσαρα ποδάρια εἶχον μικροὺς τροχοὺς, εἶχε στρώσῃ ἡ Ἰουλίαν ἐπὶ τὴν ἀποθήκην, καὶ ἐκεῖ πλέον ἐγάθη. Ἐστὲ ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας ἤκουσε κρότον ἐλαφρὸν καὶ ἔπειτα ἐγίνεν ἡσυχία. Ἐνόησε λοιπὸν, ὅπως καὶ σὲς βέβηκα θὰ ἐνόησατε, ὅτι ὀπίσω ἀπὸ

σκεπαζμένα με μαλλίον κόκκινον. Ἡ κεφαλὴ ἂν το εὔρετε ἀπὸ τί ἦτο; εἶχε βάλῃ μίαν προσωπίδα ἀποκριάτικην περιτυλιγμένην μὴ διάφορα δέρματα, καὶ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος εἶχε δέσῃ δύο μεγάλα κέρατα.

Εἰς τὴν προσωπίδα εἶχεν ἀνιξή τέσσαρα τρύπας μεγάλας, καὶ ἀπὸ μέσα εἶχε βάλῃ τέσσαρα κομμάτια λευκοῦ χαρτονίου, τὰ ὅποια εὐκλίως ἐκινουῦντο ἀνάμεσα εἰς δύο στρογγυλά χαρτόνια χρώματος σκοτεινοῦ. Αἱ δύο τρύπαι αἱ ὅποια ἦσαν ἀπ' ἐπάνω, πρὶς τὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, αἱ δύο ἄλλαι αἱ ὅποια ἦσαν ὑποκάτω, καὶ ἦσαν πλατύτεραι, ἦσαν τριγύρω βαμμέναι μὲ χροῶμα κόκκινον, καὶ παρίστανον τὰ χεῖλη ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο χεῖλη ἦσαν μαύραι γραμμὴ ὄρθαι, καὶ αὐταὶ ἦσαν τὰ χωρίσματα τῶν ὀδόντων. Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ στόμα τὸ ὅπου, ὅταν κινεῖς τὸ ἔθλεπεν, ἐφάνετο ὅτι ὀλοῖεν μασά.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θηρίου ἦσαν δύο κρῖκαι, εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν περασμένα δύο μίλα σχοινάκια δεμένα ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας ἐκάστου ὀφθαλμοῦ, ἐκάστης σιαγόνοσ, ἐκάστου ποδός, καὶ εἰς τὴν ἄκρην τῆς οὐράς, ὥστε ὅταν ἐστρε

κινεῖς τὰ δύο σχοινάκια, ἐκινουῦντο, ὅπως ἤθελεν, οἱ ὀφθαλμοί, αἱ σταγόνες, οἱ πόδες, ἡ οὐρὰ τοῦ θηρίου, πότε δεξιὰ, πότε ἀριστερά, πότε ἐπάνω, πότε κάτω.

Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίης ἀνεκάλυψε τὸ μυτήριον, καὶ εἶπε μέσα του.

— Ἀδελφορον' τί παράξενη κούκλα διὰ ἓνα φοβιτσιάρικο κορίτσι!

Καὶ τρίβων τὰς χεῖράς του κατέθη εἰς τὸ ἐστιατήριον, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ὁ προσκεκλημένος, καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν δύο καρέδες οἱ ὅποιοι ἀγνίζαν. Ἐπερίμενε τὸν οἰκοδεσπότην νὰ πῆναι μὲ τὸν καφέ.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐδιηγῆθη εὐθύς ἔσα εἶδεν εἰς

τὴν ἀποθήκην, καὶ ὁ προσκεκλημένος ἤκουσε μὲ θαυμασμόν.

Η'

Ἡ μικρὰ Ἰουλίη, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι τὰ πράγματα ἐπῆραν καλὸν δρόμον, ἔλαβε θάρρος καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατηρίου.

— Ὅταν ὁ πατὴρ τῆς ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἐκύτταξε τριγύρω καὶ εἶπε:

— Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ Ἰουλίη!

— Πατέρα, ἐδῶ εἶνε! ἀνεφώνησεν ἡ μικρὰ κόρη, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της, ὁ ὁποῖός

τὴν κατεφίλησε μετὰ χαρᾶς μεγάλης, διότι εἶδεν ὅτι ἡ κόρη του ἐθερκεύθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἡ ὁποία τόσον πολὺ τὴν ἐδυσχεύει.

— Ὄστε τώρα πλέον δὲν φοβεῖσαι;

— Καὶ σεις δὲν θά με μιλώσετε;

— Μὲ μίαν συμφωνίαν, δηλαδὴ νὰ διηγηθῆς εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι σὺ τὸν κατεσκεύασες τὸν Μπαμπούλαν. Εἰ δὲ μὴ, θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς δεῖλος ὅπως ἦσσαν καὶ σὺ ἕως τώρα, ἀπὸ τὰ ἀνόητα

παραμύθια τῆς κυρ. Χρυσῆς.

Ἡ Ἰουλίη ὑπέκρουεν εἰς τὸν πατέρα της μετὰ χαρᾶς, καὶ ἐπῆγε νὰ εὔρη τὸν ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖός μετὰ πολλὰ ἐπειθήθη νὰ ἀναθῶν μὲ εἰς τὴν ἀποθήκην. Ὁ Λεωνίδας ἀφ' οὗ εἶδε τὸν Μπαμπούλαν καὶ ἔκχευε εἰς τὴν ἀρχὴν ἄλγιστον τὸν θυμωμένον, ἐξεκαρδίσθη ἔπειτα ἀπὸ τὰ γέλια, διὰ τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖόν του ἐπαιξεν ἡ ἀδελφὴ του, διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, διότι τὴν ἐπερπαίξει καὶ τὴν ἔλεγε δειλὴν, καὶ αὐτὴς τῆς ἔκχευε τάχα τὸ παλληκάρι, τὸ παλληκάρι τῆς φακῆς, ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια!

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ F. Herold)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΟΣ